

NÄKYMÄTÖN WELLS

H. G. WELLS

H. G. Wells

Näkymätön mies

SAGA Egmont

Näkymätön mies

Translated by
Tapio Hiisivaara

Original title
The Invisible Man

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2023 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728240762

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I Outo mies saapuu

Outo mies saapui varhain helmikuussa, eräänä talvisena päivänä, purevan tuulen ja kiitävän lumen halki. Ja se olikin vuoden viimeinen lumipyry. Hän käveli nummen yli Bramblehurstin rautatieasemalta kantaen paksusti hansikoidussa kädessään pientä mustaa matkalaukkua. Hän oli kietoutunut vaatteisiin kiireestä kantapäähän, ja hänen pehmeän huopahattunsa lieri peitti jokaisen tuuman hänen kasvoistaan, lukuunottamatta nenän kiiltävää päätä. Lumi oli kasautunut hänen olkapäilleen ja rinnalleen lisäten siten valkean harjan hänen kantamaansa taakkaan. Hän kompuroi ”Postivaunut ja hevoset” -majataloon enemmän kuolleenä kuin elävänä ja paiskasi matkalaukun kädestään.

– Takkatuli, hän huudahti, – inhimillisen ja armeliaisuuden nimessä. Huone ja takkatuli! Hän polki jalkojaan ja ripsutti lunta yltään baarissa ja seurasi rouva Hallia saliin sopiakseen yösijasta. Niin hän katsoi esittäytyneensä heitettyään vielä pari punnan kultarahaa pöydälle ja asettui taloksi majataloon.

Rouva Hall sytytti takkatulen ja jätti vieraan sen eteen mennessään valmistamaan ateriaa omin käsin. Vieras Ipingissä talvisaikaan oli niin ennenkuulumattoman hyvä onnenpotku, varsinkin sellainen vieras, joka ei ollut tinkijä, että rouva Hall päätti osoittaa olevansa hyvän onnensa arvoinen.

Heti kun siansivu oli hyvässä paistumisen alussa ja rouva Hallin imurauhastulehdusta poteva kotiapulainen Millie oli pantu vilkkaaseen liikkeeseen muutamalla hyvin valitulla halveksivalla maininnalla, niin että tämä kantoi pöytäliinan, lautaset ja lasit saliin ja alkoi asettaa niitä pöydälle äärimmäisen ripeästi. Rouva Hall ällistyi nähdessään, että vaikka takkatuli jo paloi kirkkaasti, vieras piti edelleen yllään hattuaan ja päällystakkiaan ja seisoikin selkään päin tuijottaen ikkunasta pihalle putoavaan lumeen.

Hänen hansikoidut kätensä olivat ristissä selän takana ja hän näytti olevan ajatuksiinsa vaipunut. Rouva Hall huomasi, että hänen olkapäillään vieläkin olevat lumiläikät tippuivat matolle.

– Saanko ottaa takkinne ja hattunne, herra, rouva Hall sanoi, – ja kuivattaa ne hyvin keittiössä?

– Ei, vieras vastasi kääntymättä.

Rouva Hall ei ollut varma oliko kuullut vastauksen oikein ja aikoi juuri toistaa kysymyksensä.

Mies käänsi päätään ja vilkaisi emäntää olkapäänsä yli. – Minä pidän ne mieluummin ylläni, hän sanoi painokkaasti. Nainen huomasi, että miehellä oli siniset silmälasit, joissa oli sivusuojatkin, ja että hänellä oli niin tuuhea poskiparta, että se peitti kasvot aina kaulukseen saakka.

– Hyvä on, herra, rouva Hall sanoi. – Kuten haluatte. Huone on hetken kuluttua lämpimämpi.

Vieras ei vastannut, vaan käänsi kasvonsa uudelleen pois päin, ja rouva Hall huomasi, että hänen keskustelevala lähentymisensä oli sattunut huonoon aikaan. Hän hoiti pöydän kattamisen loppuun nykivällä tavalla ja kiepsahti ulos huoneesta. Kun hän palasi, oli vieras edelleen paikallaan kuin kivipatsas, kaulus pystyssä, tippuva hatunreuna edelleenkin alhaalla, niin että kasvot ja korvat peittyivät täydellisesti. Rouva Hall laski munat ja siansivun pöydälle melkoisen korostetusti ja huudahti paremminkin kuin puhui:

– Lounaanne on tarjoiltu, herra.

– Kiitoksia, mies vastasi samanaikaisesti eikä liikahtanutkaan, ennen kuin rouva oli sulkenut oven. Silloin hän kiepsahti ympäri ja lähestyi pöytää melkoisen innokkaasti.

Rouva Hallin mennessä baarin taitse keittiöön hän kuuli äänen toistuvan säännöllisin väliajoin. Krits, krits, krits, se kuului ja merkitsi, että lusikkaa pyöritettiin nopeasti kulhossa. – Se tyttö, hän sanoi itsekseen. – No niin. Minä ihan unohdin. Vain sen takia, että hän on niin hidas. Sillä aikaa kun hän itse hoiti loppuun sinapin valmistamisen, hän osoitti Millielle muutamia sanallisia pistoja tämän äärimmäisen hitauden takia. Rouva Hall oli valmistanut siansivun ja munat, kattanut pöydän ja tehnyt kaiken muunkin, ja sillä aikaa Millie (joka oli muka apulainen) oli onnistunut vain myöhästymään sinapin sekoittamisessa. Ja vieras kun oli vielä uusi ja halusi jäädä pitemmäksi ajaksi. Sitten rouva Hall täytti sinappiastian ja asettaen sen juhlallisine eleine kullalla ja mustalla kirjaillulle teetarjottimelle, kantoi sen saliin.

Hän koputti ja astui rivakasti sisälle. Kun hän teki niin, hänen vieraansa liikahti nopeasti, niin että hän näki vain jotakin valkeaa katoavan pöydän taakse. Näytti siltä kuin mies olisi

nostanut jotakin lattialta. Rouva läimäytti sinapin pöydälle ja silloin hän huomasi, että vieras oli riisunut päällystakkinsa ja hattunsa ja pannut ne takkatulen edessä olevalle tuolille. Märkä kenkäpari uhkasi ruostuttaa hänen takkansa teräksisen reunusraudan. Hän meni päättäväisesti näitä vaatekappaleita kohti. – Luulisin saavani viedä nämä kuivumaan? hän kysyi äänellä, joka ei suvainnut kieltävää vastausta.

– Jättäkää hattu tänne, hänen vieraansa vastasi tukahdutetulla äänellä ja kun rouva kääntyi häntä katsomaan, hän näki, että mies oli kohottanut päänsä ja katseli häntä.

Hetken ajan rouva Hall katseli vierasta miestä, liian ällistyneenä sanoakseen mitään.

Vieraalla miehellä oli valkoinen vaate – ruokaliina, jonka hän oli tuonut mukanaan. Hän piteli sitä kasvojensa alaosan edessä, niin että hänen suunsa ja leukansa olivat kokonaan piilossa. Siitä johtuikin hänen äänensä kuuluminen niin tukahdutetulta. Tämä seikka ei kuitenkaan säpsähdyttänyt rouva Hallia. Syynä oli se, että miehen koko otsa ja päälaki silmälasien yläpuolella oli valkoisten siteiden peitossa, ja että toiset siteet peittivät hänen korvansa, niin että hänen kasvoistaan ei näkynyt mitään muuta kuin hänen vaaleanpunainen, koukkuinen nenänpäänsä. Se oli kirkkaasti vaalean punainen ja kiiltävä aivan kuin ensimmäisellä tapaamisellakin. Miehellä oli yllään tummanruskea samettitakki ja hänen kaulassaan oli korkealle nostettu musta, pellavakankaalla vuorattu kaulus. Miehen musta ja paksu tukka tunkeutui esiin siteiden välistä kummallisina häntinä ja sarvina, niin että miehen ulkomuoto oli niin eriskummallinen kuin suinkin voi kuvitella. Tämä tukahdutetusti puhuva ja siteiden peittämä pää oli niin erilainen kuin rouva Hall oli odottanut, että hän oli hetken ajan aivan jäykkänä.

Mies ei poistanut ruokaliinaa kasvojensa edestä, vaan piteli sitä jatkuvasti, kuten rouva Hall nyt näki, ruskeilla hansikkailla peitetyillä käsillään ja katseli häntä ilmeettömien sinisten silmälasien lävitse.

– Jättäkää hattu tänne, mies sanoi epäselvästi valkean vaatteiden lävitse.

Rouva Hallin hermot alkoivat selviytyä saamastaan iskusta. Hän pani hatun takaisin tuolille tulen ääreen.

– En tiennyt, herra, hän aloitti, – että... Ja taas hän keskeytti nolostuneena.

– Kiitoksia, mies sanoi kuivasti, siirsi katseensa hänestä oveen ja taas takaisin häneen.

– Minä huolehdin, että ne kuivatetaan hyvin, herra, heti paikalla, – ja hän vei vaatteet pois huoneesta. Rouva Hall vilkaisi vieraan valkoisilla siteillä peitettyä päätä ja ilmeettömiä suojalaseja vielä kerran mennessään ulos ovesta, mutta mies piti ruokaliinaa edelleen suunsa edessä. Hän vavahti hiukan sulkiessaan oven takanaan, ja hänen kasvonsa ilmaisivat kaunopuheisesti miten ällistynyt ja sekautunut hän oli.

– En ikinä, hän kuiskasi. – No mutta. Hän käveli aivan äänettömästi keittiöön, ja oli liian ällistynyt sinne saapuessaan kysyäksään Millieltä, mitä tämä nyt oli sotkemassa.

Vieras istui kuunnellen hänen poistuvien askeleidensa ääntä. Hän vilkaisi kysyvästi ikkunan suuntaan ennen kuin poisti ruokaliinan kasvojensa edestä ja jatkoi ateriaansa. Hän otti suullisen ruokaa, vilkaisi kysyvästi ikkunaan, otti toisen suullisen ja nousi sitten pitäen ruokaliinaa kädessään ja veti ikkunaverhon alas niin että se ulottui alareunassa olevaan valkeaan musliiniverhoon asti. Niin huone muuttui hämäräksi. Hän palasi huolettomamman näköisenä pöytänsä ääreen aterialleen.

– Sillä poloisella on ollut jokin onnettomuus, taikka jotakin muuta sellaista, rouva Hall sanoi. – Kyllä minä säikähdin niitä siteitä, se on varmaa se.

Hän pani lisää hiiliä tuleen, avasi kokoontaitettavan vaatepuun ja levitti vieraan päällystakin sille.

– Entä ne suojalasit? Hänhän oli paremminkin sukelluskypärän kuin inhimillisen miehen näköinen. Hän ripusti miehen kaulaliinan vaatepuun päähän. – Ja piteli liinaa kasvojensa edessä kaiken aikaa. Puhui sen lävitse... Ehkä hänen suunsakin oli loukkaantunut, kenties.

Hän kääntyi ympäri, kuten ainakin ihminen, joka yhtäkkiä muistaa jotakin. – Mutta siunaa minun ikuinen sieluni, hän sanoi siirtyen jyrkästi sivuun äskeisestä aiheestaan, – etkö sinä vielä ole saanut niitä perunoita kuorituksi, Millie?

Kun rouva Hall meni korjaamaan vieraan lounasastiat, hän sai lisää vauhtia arveluilleen, että vieraan suu oli saanut haavoja tai vääntynyt muodottomaksi onnettomuudessa. Vaikka mies poltti piippua, hän ei kertaakaan irroittanut silkkistä kaulaliinaa, jonka oli kiertänyt kasvojensa alapuolen suojaksi, niin että olisi saanut piipun suuhunsa. Kyse ei kuitenkaan ollut unohtamisesta, sillä rouva Hall näki miehen vilkaisevan piippunsa hiipuvaa hiillosta. Hän istui nurkassa selkä ikkunaverhoa kohti ja puhui nyt kun oli syönyt ja juonut ja lämminnyt mukavasti, vähemmän hyökkäävällä niukkasanaisuudella kuin aikaisemmin. Tulenkajon punainen hehku antoi jonkinlaista punaista miellyttävyyttä hänen isoille suojalaseilleen, joilla sellaista ei ollut aikaisemmin ollut.

– Minulla on jonkin verran matkatavaroita, vieras sanoi, – Bramblehurstin asemalla. Hän kysyi miten ne voisi saada tuoduksi sieltä pois. Hän taivutti siteiden peittämää päätänsä

aivan kohteliaasti vastaukseksi rouva Hallin selitykseen. – Huomenna siis, hän sanoi. – Eikö ole mitään nopeampaa keinoa? hän kysyi ja näytti pettyneeltä kun rouva Hall vastasi: ”Ei”. – Oliko hän aivan varma? Eikö joku mies voisi ajaa sinne pienillä rattailla?

Rouva Hall vastasi järkkymättä kysymyksiin ja sitten he alkoivat keskustella.

– Nummen yli vievä tie on paikoitellen hyvin jyrkkä, herra, rouva Hall vastasi vieraan kysyttyä rattaiden mahdollisuutta, ja käyttäen hyväkseen sopivaa tilaisuutta, hän jatkoi: – Eräät rattaat kaatuivat siellä toista vuotta Sitten. Eräs herrasmies sai surmansa ja ajaja myös. Onnettomuuksia sattuu ihan minuutissa, eikö totta?

Vierasta ei kuitenkaan ollut niin helppo houkutella keskusteluun. – Niin sattuu, hän sanoi kaulaliinansa lävitse ja katseli rouva Hallia läpinäkymättömien silmälasiansa takaa.

– Ja kestää kauan ennen kuin niistä parantuu, herra, eikö totta? Ajatella, kun sisareni poika, Tom, leikkasi käsivartensa sirpillä – kaatui sen päälle heinäpellolla – ja, siunatkoon, hän sai pitää sidettä kolmen kuukauden ajan, herra. Sitä ei voisi uskoa. Aloin oikein pelätä sirppejä, herra.

– Sen voin uskoa, vieras sanoi.

– Me pelkäsimme yhteen aikaan, että hänelle täytyisi tehdä leikkaus – niin huonona hän oli, herra.

Vieras naurahti äkkiä – ja hänen naurunsa oli kuin haukahdus, jonka hän tuntui purevan poikki ja musertavan suussaan. – Oliko hän todella? hän kysyi.

– Hän oli, herra. Eikä se ollut mikään naurun asia niille, joiden piti häntä hoidella, nimittäin minä, sillä sisarellani oli niin paljon puuhaa pienempien lapsiensä kanssa siihen aikaan. Siteitä

piti laittaa, herra, ja siteitä piti irroittaa. Niin, että jos saan olla niin rohkea että sanon sen, herra...

– Voitteko hankkia minulle hiukan tulitikkuja? vieras kysyi aivan töksähtäen. – Piippuni on sammunut.

Rouva Hall ryhdistäytyi. Oli todella epäkohteliasta vastata tuolla tavalla kaiken sen jälkeen, mitä hän oli kertonut vieraalle. Rouva Hall henkäisi rajusti hetken ja muisti sitten molemmat kultapunnat. Hän meni etsimään tulitikkuja.

– Kiitoksia, vieras sanoi tiukasti, kun rouva asetti tulitikut hänen eteensä, ja käänsi sitten olkapäänsä tulitikkujen tuojalle ja tuijotti taas ulos ikkunasta. Ilmeisesti mies ei halunnut kuulla puhuttavan leikkauksista eikä siteistä. Rouva Hall ei halunnut ”olla niin rohkea, että huomauttaisi”, kaiken tämän jälkeen. Mutta miehen torjuva käytös harmitti häntä ja Millie sai kuumat oltavat sinä iltapäivänä.

Vieras pysytteli salissa kello neljään asti esittämättä minkäänlaista anteeksipyyntöä valtaamisensa takia. Hän oli melkein kaiken aikaa aivan hiljaa. Näytti siltä, että hän istui sakenevassa pimeydessä polttaen tupakkaa takkatulen valossa – kenties torkkuen.

Kerran tai pari kertaa olisi utelias kuuntelija saattanut kuulla hänen kohentelevan hiiliä ja viitisen minuutin ajan hänen olisi voinut kuulla kävelevän edestakaisin huoneessa. Kuulosti, että hän puheli itsekseen. Sitten nojatuoli natisi, kun hän istahti uudelleen.

II Herra Teddy Henfreyn ensimmäiset vaikutelmat

Kello neljä, kun oli jo melko pimeää, ja rouva Hall yritti hankkia itselleen rohkeutta mennäkseen kysymään haluaisiko hänen vieraansa teetä, kellojenkorjaaja Teddy Henfrey tuli baariin.

– Hyvänen aika, rouva Hall, mutta kylläpä nyt on kamala ilma kulkea näin ohuissa kengissä. – Ulkopuolella oli lumipyry yltynyt.

Rouva Hall sanoi olevansa samaa mieltä, ja huomasi sitten, että Henfrey oli ottanut laukkunsa mukaansa.

– No nyt, kun olette täällä, herra Teddy, rouva Hall sanoi, – olisin iloinen, jos voisitte hiukan vilkaista salissa olevaa vanhaa kelloa. Se käy ja lyö kovaa ja iloisesti, mutta tuntiosoitin ei tee mitään muuta kuin osoittaa kuutta.

Johdattaen tulijaa rouva Hall meni salin ovelle, koputti ja meni sisälle.

Hän huomasi avatessaan oven vieraansa istuvan nojatuolissa takkatulen ääressä torkkuen, kuten näytti, siteillä peitetty pää kallellaan. Ainoa valaistus salissa tuli takkatulen punaisesta

hehkusta. Kaikki oli epämääräistä ja varjoja täynnä hänen mielestään, varsinkin kun hän oli juuri sytyttänyt baarin lampun, ja hänen silmänsä eivät olleet vielä tottuneet hämärään. Mutta sekunnin ajan hänestä näytti siltä, että vieraalla, jota hän katseli, oli valtavan kokoinen suu aivan ammollaan; suuri ja uskomaton suu, joka nielaisi hänen kasvojensa koko alaosan. Sellainen oli hänen ensi hetken vaikutelmansa: valkea, siteiden peittämä pään yläosa, kammottavat suojalasien peittämät silmät, ja niiden alapuolella valtava haukotus. Sitten vieras liikahti, sävähti tuolissaan ja kohotti kätensä. Rouva Hall avasi ovea enemmän, niin että huone tuli valoisammaksi ja hän näki nyt vieraan entistä selvemmin. Nyt hän näki, että vieras piteli kaulaliinaa suunsa edessä, juuri niin kuin aikaisemmin ruokaliinaa. Rouva Hall ajatteli varjojen sotkeneen hänen silmänsä.

– Panisitteko pahaksenne, herra, jos tämä mies tulisi katsomaan kelloa? rouva Hall sanoi ryhdistäytyen hetkellisestä hämmennyksestään.

– Katsomaan kelloa? vieras sanoi tuijotellen ympärilleen uneliaasti ja puhuen kätensä takaa, ja sitten kun oli paremmin herännyt, hän lisäsi: – Tietysti.

– Rouva Hall meni noutamaan lamppua ja vieras nousi ja venytteli. Sitten valoa tuli ja sen jälkeen herra Teddy Henfrey joutui tämän siteiden peittämän henkilön eteen. – Hän sanoi ”säpsähtäneensä”.

– Hyvää iltapäivää, vieras sanoi katsellen häntä kuin hummeria, kuten herra Henfreystä tuntui siksi, että suojalasit tekivät häneen niin voimakkaan vaikutuksen.

– Toivon, etten häiritse, herra Henfrey huomautti.

– Ei lainkaan, vieras vakuutti. – Vaikka olenkin saanut sellaisen käsityksen, vieras sanoi rouva Halliin kääntyen, – että tämä huone on minun henkilökohtaisessa käytössäni.

– Minä ajattelin, herra, rouva Hall sanoi, – että teistä olisi parempaa, jos kello...

– Varmasti, vieras sanoi, – varmasti, mutta yleensä haluan olla yksin ja häiritsemättä.

Hän kääntyi pois päin selkä kohti takkaa ja pani kätensä selkäänsä taakse. – Ja sitten, hän sanoi, – kun kellon korjaus on päättynyt, luulen haluavani hiukan teetä. Mutta ei ennen kuin kellon korjaus on päättynyt.

Rouva Hall aikoi poistua huoneesta – tällä kerralla hän ei yrittänyt lähennellä vierasta keskustelullaan, koska hän ei halunnut, että hänet olisi torjuttu herra Henfreyn läsnäollessa – ja silloin hänen vieraansa kysyi oliko rouva Hall ryhtynyt joihinkin toimenpiteisiin, jotta hänen matkatavaransa noudettaisiin Bramblehurstin asemalta. Rouva Hall vastasi maininneensa siitä postinhoitajalle, niin että kantaja voisi tuoda ne huomenna varhain.

– Oletteko varma, että ei se käy aikaisemmin? vieras kysyi.

Rouva Hall oli varma hiukan viileällä tavalla.

– Minun pitäisi selittää, hän lisäsi, – kun en aikaisemmin viluisena ja väsyneenä sitä voinut tehdä, että olen kokeita suorittava tutkija.

– Niinkö, herra, Rouva Hall sanoi syvästi kunnioittaen.

– Ja minun matkatavarani sisältävät kaikki laitteeni ja koekappaleeni.

– Ne ovat varmaan hyvin käyttökelpoisia esineitä, rouva Hall sanoi.

– Ja olen tietenkin hyvin halukas jatkamaan tutkimuksiani.

– Tietenkin, herra.

– Tarkoitukseni tullessani Ipingiin, hän jatkoi, jonkin verran harkitsevalla tavalla, oli... toivomus, että saisin olla yksin. En halua, että minua häiritään työssäni. Sen lisäksi, että minulla on työtä, eräs onnettomuus...

– Sen arvasin, rouva Hall sanoi itsekseen.

– Pakottaa minut pysymään jonkin verran syrjässä. Silmäni ovat joskus niin heikot ja kipeät, että minun täytyy sulkeutua pimeyteen tuntikausiksi – lukita ovi. Joskus – silloin tällöin. Ei tällä hetkellä, tietenkään. Sellaisilla hetkillä pienikin häiriö, vieraan tunkeutuminen huoneeseen, aiheuttaa kerrassaan tuskallista hermostumista... Olisi hyvä jos voisitte käsittää nämä asiat.

– Varmasti, herra, rouva Hall sanoi. – Ja jos minä saisin olla niin rohkea, että kysyisin...

– Siinä luullakseni onkin kaikki, vieras sanoi sillä vastustamattomalla lopullisuuden ilmeellä, jonka hän niin hyvin hallitsi. Rouva Hall jätti kysymyksensä esittämättä ja osanottonsa julistamatta parempaa tilaisuutta odottaessaan.

Sen jälkeen kun rouva Hall oli poistunut huoneesta vieras jäi seisomaan takkatulen eteen mulkoillen, kuten herra Henfrey on asian esittänyt, kellon korjausta. Herra Henfrey teki työtä pitäen lamppua aivan vieressään, ja vihreä varjostin loi hänen käsilleen, kellon kehyksille ja sen pyörille kirkkaan valon ja jätti muun huoneen pimeyteen. Kun herra Henfrey vilkaisi ylös, hänen silmiensä edessä näytti olevan värillisiä täpliä. Koska hän oli perusolemukseltaan utelias luonne, hän oli ottanut kellosta sen koneiston ulos – aivan tarpeeton toimenpide – ajatellen, että siten voisi viivyttää poistumistaan ja päästä keskusteluun vieraan kanssa. Mutta vieras seiso i erillään ehdottoman äänettömänä ja

liikkumatta. Niin liikkumatta – että se kävi Henfreyn hermoille. Hänestä tuntui, että hän oli jäänyt yksin huoneeseen. Hän kohotti katseensa, ja näki vieraan siteiden peittämän pään ja isot, tummat suojalasit harmaana ja hämäränä ja niiden edessä leijui vihreitä täpliä. Näky oli niin kammottava Henfreyn mielestä, että he seisoivat toisiaan katsellen kokonaisen minuutin. Sitten Henfrey katsoi uudelleen alas. Tilanne oli erittäin epämiellyttävä. Jotakin teki mieli sanoa. Pitäisikö hänen sanoa, että sää oli hyvin kylmä vuodenaikaan katsoen.

Hän kohotti katseensa ikäänkuin kohdistaa vieraaseen avauslaukauksensa.

– Ilma... hän aloitti.

– Miksi ette tee työtänne valmiiksi ja lähde? jäykkä hahmo sanoi, ilmeisesti vaikeasti hillityn raivon vallassa. – Teidän ei tarvitse tehdä mitään muuta kuin kiinnittää tuntiosoitin akseliinsa. Te pelaatte yksinkertaisesti pelkkää hämäystä.

– Varmasti, herra – vain minuutti enää. Minä en huomannut erästä asiaa... Ja herra Henfrey lopetti työnsä ja poistui.

Mutta hän tunsikin olevansa äärimmäisen närkästynyt. – Kirottua, herra Henfrey sanoi itsekseen laahustaessaan alas kylään lumipyryn halki, – täytyyhän miehen saada korjata kelloa toisinaan!

Ja taas: – Eikö mies saa katsoa teitä. Ruma, vai?

– Nähtävästi ei. Jos poliisi ajaisi teitä takaa, ette olisi tuolla tavoin kääritty siteisiin.

Gleesonin kadunkulmassa hän näki Hallin, joka oli äskettäin mennyt naimisiin vieraan emännän kanssa ”Postivaunut ja hevoset” -majatalossa, ja joka nyt ajoi Ipingin ajurinrattaita, kun ihmiset satunnaisesti niitä tarvitsivat mennäkseen Sidderbridgen

risteysasemalle. Hall tuli häntä vastaan paluumatkalla mainitusta paikasta.

Hall oli ilmeisesti ”vähän pysähdellyt” Sidderbrigessä, päätellen hänen hevosten ohjaamisestaan. – Hei, vaan, Teddy, hän sanoi ohiajaessaan.

– Sinulla on kumma pakkaus kotona, Teddy kertoi.

Hall pysäytti vaununsa seurankipeänä. – Että mitä? hän kysyi.

– Kumman tuntuinen tapaus asuu ”Postivaunut ja hevoset” -majatalossa, Teddy sanoi. – Voi pyhä isä sentään.

Hän esitti Hallille eloisan kuvauksen tämän vaimon eriskummallisesta vieraasta.

– On ihan kuin hän olisi valepuvussa. Minä haluaisin nähdä miehen kasvot, jos hän asuisi minun luonani, Henfrey julisti. – Mutta naiset ovat niin luottavaisia – kun vieraista on kysymys. Hän on asettunut asumaan sinne, mutta ei ole maininnut nimeään, Hall.

– Sanotko sinä niin? kysyi Hall, joka oli hidas epäilemään mitään.

– Kyllä, Teddy selitti. – Viikon vuokra. Mikä hyvänsä hän onkaan, et pääse hänestä eroon ennen kuin viikon kuluttua. Ja hänelle tulee paljon matkatavaroita huomenna, niin hän sanoo. Toivottavasti ne eivät ole kiviä matkalaukuissa, Hall.

Hän kertoi Hallille, miten hänen Hastingsissa asuva tätinsä oli joutunut tyhjällä matkalaukulla varustetun tuntemattoman henkilön petkuttamaksi. Hall joutui kertakaikkiaan epämääräisten epäilyksien valtaan. – Ala vetää, vanha tyttö, Hall sanoi hevoselleen. – Luulenpa, että tätä juttua täytyy vähän tutkia.

Teddy jatkoi kompuroivaa matkaansa mieli tuntuvasti keventyneenä.

Kun englantilaisen kylän majataloon saapuu tuntematon mies, hänen käytöksessään on paikallisten mielestä jotakin outoa. Pian majatalossa alkaa tapahtua kummia, ja syylliseksi paljastuu samainen mies. Kyseessä on tiedemies Griffin – mies joka pystyy muuttumaan näkymättömäksi kehittämänsä seerumin avulla. Näkymättömyyden turvin Griffin alkaa punoa kaameaa suunnitelmaa: hän haluaa kostaa kokemansa vääryydet vihaamalleen yhteiskunnalle.

H. G. Wellsin “Näkymätön mies” on scifi-klassikko vuodelta 1897. Siitä on tehty vuosien saatossa kaksi TV-sarjaa sekä Leigh Whannellin ohjaama elokuva vuonna 2020. Elokuvaa tähdittää Elisabeth Moss.

H. G. Wells (1866–1946) oli englantilainen kirjailija, joka kirjoitti erityisesti tieteisromaneja. Tieteisromaanien lisäksi Wells julkaisi monipuolisesti myös lastenkirjoja ja poliittista kirjallisuutta. Wellsin tunnetuimpia romaneja ovat “Näkymätön mies”, “Maailmojen sota” sekä “Tohtori Moreaun saari”. Wells on vaikuttanut laajasti science fiction -genreen.